

Anonymizované znenie

Preklad

C-129/22 – 1

Vec C-129/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

24. február 2022

Vnútroštátny súd:

Verwaltungsgericht Darmstadt

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

21. február 2022

Žalobca:

EF

Žalovaný:

Stadt Offenbach am Main

[omissis]

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT (Správny súd Darmstadt,
Nemecko)**

UZNESENIE

V konaní o žalobe vo veci správneho súdnictva, ktorú podal

pán EF,

[omissis]

Štátna príslušnosť: pakistanská,

žalobca,

[omissis]

proti

Stadt Offenbach am Main (mesto Offenbach, Nemecko) [omissis],

žalovanému,

vo veci povolenia na pobyt

Verwaltungsgericht Darmstadt (Správny súd Darmstadt) [omissis]

[omissis]

21. februára 2022 rozhodol:

Súd konanie prerušuje.

**Súdnemu dvoru Európskej únie sa predkladajú nasledujúce
prejudiciálne otázky:**

1. Môže štátny príslušník tretej krajiny, ktorému jeden členský štát (v tomto prípade: Taliansko) priznal právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom podľa smernice 2003/109/ES, žiadať druhý členský štát (v tomto prípade: Nemecko) o obnovenie povolenia na pobyt, ktoré mu bolo vydané na základe implementácie článku 14 a nasl. smernice 2003/109/ES, bez toho, aby preukázal, že ešte stále má právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom?

V prípade zápornej odpovede na túto otázku:

2. Má sa v druhom členskom štáte vychádzať z pretrvávajúcej existencie právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom len preto,

lebo štátny príslušník tretej krajiny disponuje povolením na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ vydaným prvým členským štátom na dobu neurčitú, hoci sa šesť rokov nezdržiaval na území členského štátu, ktorý mu toto právne postavenie priznal?

V prípade zápornej odpovede na túto otázku:

3. Je druhý členský štát oprávnený v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt skúmať stratu právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109/ES a prípadne odmietnuť obnovenie, alebo je na konštatovanie dodatočnej straty tohto právneho postavenia príslušný prvý členský štát?

V prípade kladnej odpovede na túto otázku:

4. Vyžaduje sa v tomto prípade na skúmanie dôvodu straty podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109/ES prebratie do vnútroštátneho práva, v ktorom sa konkretizujú situácie, ktoré vedú k strate právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, alebo postačí, keď je vo vnútroštátnom práve bez konkrétneho odkazu na smernicu ustanovené, že druhý členský štát smie zamietnuť udelenie povolenia na pobyt, „ak cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v niektorom inom členskom štáte Európskej únie“?

ODÔVODNENIE

I. Skutkový stav

Žalovaný narodený 1. apríla 1964 v Pakistane pricestoval 1. apríla 2014 z Talianska do Spolkovej republiky Nemecko. Je držiteľom „Permesso Di Soggiorno“ s dodatkami „illimitata“ a „Soggiornante di Lungo Periodo-CE“. Na jeho žiadosť mu vtedy príslušný cudzinecký úrad okresu Offenbach 10. júla 2014 udelil povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG, platné do 9. júla 2015. Povolenie na pobyt sa priebežne obnovovalo, naposledy aktuálne príslušným mestom Offenbach 28. mája 2019 do 13. júla 2021. Žalobca disponuje cestovným pasom platným do 3. mája 2025.

Žiadosť o obnovenie povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG zo 17. marca 2021 bola uznesením z 27. apríla 2021 zamietnutá. Rozhodnutie bolo v podstate odôvodnené tým, že žalobca stratil právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, keďže sa už viac ako šesť rokov nezdržiaval v Taliansku.

Žalobca proti uzneseniu z 27. apríla 2021, ktoré bolo žalobcovi doručené 3. mája 2021, podal 6. mája 2021 žalobu.

V žalobe žalobca žiada,

aby súd zrušil uznesenie z 27. apríla 2021 a uložil žalovanému povinnosť udeliť žalobcovi povolenie usadiť sa,

subsidiárne

aby súd uložil žalovanému povinnosť obnoviť žalobcovo povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG.

Žalovaný žiada,

žalobu zamietnuť.

Na odôvodnenie sa v podstate odvoláva na závery v uznesení z 27. apríla 2021.

II. Právny rámec

Relevantné ustanovenia nemeckého práva vyplývajú z nasledujúcich noriem Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (zákon o pobyte, zárobkovej činnosti a integrácii cudzincov na spolkovom území) (Aufenthaltsgesetz, ďalej len „AufenthG“) v jeho súčasnom znení uverejnenom 25. februára 2008 [BGBl. I, s. 162], naposledy zmenenom článkom 3 zákona z 9. júla 2021 [BGBl. I s. 2467]]:

§ 8 ods. 1 AufenthG znie:

(1) Na obnovenie povolenia na pobyt sa uplatňujú rovnaké ustanovenia ako na jeho udelenie.

(...)

§ 38a ods. 1 AufenthG znie:

(1) Cudzincovi, ktorý má v niektorom inom členskom štáte Európskej únie právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, príslušný orgán udelí povolenie na pobyt, ak sa chce zdržiavať na spolkovom území dlhšie ako 90 dní. Ustanovenie § 8 ods. 2 sa nepoužije.

(...)

§ 51 ods. 9 prvá veta bod 4 AufenthG znie:

(9) Povolenie na trvalý pobyt v EÚ zanikne len vtedy, keď

1. (...)

4. sa cudzinec viac ako šesť rokov zdržiava mimo spolkového územia alebo

5. (...)

§ 52 ods. 6 AufenthG znie:

(6) Povolenie na pobyt podľa § 38a má príslušný orgán odvolať, keď cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v niektorom inom členskom štáte Európskej únie.

Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272) (ďalej len „smernica 2003/109“):

Prvá veta odôvodnenia 21 smernice znie:

(21) členský štát, v ktorom osoba s dlhodobým pobytom mieni vykonávať svoje právo na pobyt, by mal byť schopný preveriť, či dotknutá osoba spĺňa podmienky na zdržiavanie sa na jeho území.

Článok 9 ods. 4 smernice 2003/109 znie:

(4) Osoba s dlhodobým pobytom, ktorá sa zdržiava v inom členskom štáte v súlade s kapitolou III, nie je naďalej oprávnená ponechať si postavenie osoby s dlhodobým pobytom, ktorý získala v prvom členskom štáte, ak je takéto postavenie priznané v inom členskom štáte podľa článku 23.

V každom prípade po šiestich rokoch neprítomnosti na území členského štátu, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, príslušná osoba nie je naďalej oprávnená ponechať si postavenie osoby s dlhodobým pobytom v uvedenom členskom štáte.

Odlišne od druhého pododseku, dotknutý členský štát môže ustanoviť, že na základe osobitných dôvodov si osoba s dlhodobým pobytom môže ponechať svoje postavenie v uvedenom členskom štáte v prípade neprítomnosti, za obdobie presahujúce šesť po sebe nasledujúcich mesiacov [presahujúcej šesť rokov – *neoficiálny preklad*].

Článok 14 ods. 1 a 2 smernice 2003/109 znie:

(1) Osoba s dlhodobým pobytom získa právo na pobyt na území iného členského štátu ako je ten, ktorý mu priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, na obdobie presahujúce tri mesiace za predpokladu, že sú splnené podmienky ustanovené v tejto kapitole.

(2) Osoba s dlhodobým pobytom sa môže zdržiavať v druhom členskom štáte z týchto dôvodov:

a) vykonávanie hospodárskej činnosti vo forme zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti;

- b) štúdií, alebo odborného vzdelávania;
- c) iné účely.

Článok 19 ods. 2 smernice 2003/109 znie:

(2) V prípade splnenia podmienok ustanovených v článkoch 14, 15 a 16, za predpokladu dodržania ustanovení vzťahujúcich sa na verejný poriadok, bezpečnosť štátu a verejné zdravie v článkoch 17 a 18, druhý členský štát vydá osobe s dlhodobým pobytom obnoviteľné povolenie na pobyt. Toto povolenie na pobyt musí byť na základe podania žiadosti v prípade požiadavky, obnoviteľné po uplynutí platnosti. Druhý členský štát informuje prvý členský štát o svojom rozhodnutí.

Článok 22 ods. 1 smernice 2003/109 znie:

(1) Kým štátny príslušník tretej krajiny nezískal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, môže druhý členský štát rozhodnúť o odmietnutí obnovenia alebo o odňatí povolenia na pobyt a môže uložiť dotknutej osobe a jej rodinným príslušníkom, v súlade s postupmi ustanovenými vnútroštátnym právom, vrátane postupov týkajúcich sa odsunu, opustiť jeho územie v týchto prípadoch:

- a) na základe verejného poriadku alebo bezpečnosti štátu, ako je vymedzené v článku 17;
- b) keď sa ďalej neplnia podmienky ustanovené v článkoch 14, 15 a 16;
- c) keď sa štátny príslušník tretej krajiny nezdržiava oprávnene v príslušnom členskom štáte.

III. Odôvodnenie uznesenia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 9 ods. 4 druhého pododseku a článkov 14 a nasl. a článku 22 ods. 1 smernice 2003/109.

Predložené prejudiciálne otázky sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej a vyžaduje sa ich objasnenie zo strany Súdneho dvora Európskej únie.

[omissis] [úvahy o neprípustnosti hlavného návrhu] Keďže hlavný návrh je neprípustný, prejudiciálne otázky sú kladené vo vzťahu k subsidiárnemu žalobnému návrhu žalobcu, aby súd uložil žalovanému povinnosť obnoviť žalobcovo povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG.

Podľa § 38a ods. 1 prvej vety AufenthG – implementujúč článok 19 smernice 2003/109 – cudzincovi, ktorý má v niektorom inom členskom štáte Európskej únie právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, príslušný orgán udelí povolenie na pobyt, ak sa chce zdržiavať na spolkovom území dlhšie ako 90 dní. Po tom,

ako cudzinec vycestuje, je podľa § 38a AufenthG jeho právo na pobyt v Spolkovej republike Nemecko závislé od toho, že naďalej existuje povolenie na dlhodobý pobyt-EÚ vystavené iným členským štátom. Pretože požiadavkou § 38a ods. 1 prvá veta AufenthG je, že cudzinec musí „mať“ právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte. Prostredníctvom § 8 ods. 1 AufenthG tento predpoklad platí aj pre obnovenie udeleného povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG. Rozhodným okamihom pre posúdenie skutkového a právneho stavu a tým aj z hľadiska existencie právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom je čas posledného ústneho pojednávania na tom orgáne, ktorý rozhoduje o skutkových otázkach.

Žaloba žalobcu môže mať úspech len vtedy, keď

- mu buď patrí nárok na obnovenie povolenia na pobyt ako osobe s dlhodobým pobytom podľa § 38a ods. 1 AufenthG v spojení s § 8 ods. 1 AufenthG bez ohľadu na to, či v čase posledného pojednávania na tom orgáne, ktorý rozhoduje o skutkových otázkach, ešte má právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v Taliansku, alebo
- žalovaný neoprávnene skúmal trvanie existencie povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ vydaného v Taliansku a konštatoval jeho neexistenciu.

O prvej prejudiciálnej otázke:

V konaní preto vzniká otázka, či žalobca, ktorý pri prvom udelení povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG 10. júla 2014 bol držiteľom povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ z Talianska („Soggiornante di Lungo Periodo-CE“ s dodatkom „illimitata“), ešte musí mať toto povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ aj v čase jeho obnovovania. Pretože žaloba by bola úspešná, keď by žalobca musel preukázať, že mal právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom výlučne pri prvom udelení povolenia. S touto prejudiciálnou otázkou súd nadväzuje na návrh na začatie prejudiciálneho konania zo 17. decembra 2021, ktorý na Súdny dvor EÚ podal Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor Hesenska, Nemecko) [omissis] [(vec C-829/21)]. Senát sa prikláňa – na rozdiel od ponímania Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor Hesenska) – k ponímaniu, že právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom ešte musí existovať aj v čase podania návrhu o obnovenie povolenia na pobyt. Pretože článok 22 ods. 1 písm. b) smernice č. 2003/109 stanovuje, že druhý členský štát môže rozhodnúť o odmietnutí obnovenia povolenia na pobyt, keď sa ďalej neplnia podmienky ustanovené v článkoch 14, 15 a 16. Odkazovaním na článok 14 smernice 2003/109 sa nadväzuje na požiadavku právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom aj pre konanie o obnovení povolenia na pobyt. Okrem toho odôvodnenie 21 smernice stanovuje, že členský štát, v ktorom osoba s dlhodobým pobytom mieni vykonávať svoje právo na pobyt, má byť schopný preveriť, či dotknutá osoba spĺňa podmienky na zdržiavanie sa na jeho území.

O druhej prejudiciálnej otázke:

Žaloba by však bola úspešná aj v prípade, ak na to, aby žalobca preukázal, že má právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, musí predložiť iba platné povolenie na pobyt, ktorým sa dokumentuje, že osoba je držiteľom povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ podľa článku 8 ods. 2 smernice 2003/109. Keďže žalobca – nad rámec minimálnych požiadaviek článku 8 ods. 2 druhej vety smernice 2003/109 – je držiteľom povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ vydaného na dobu neurčitú („illimitata“), preukázal by, že toto právne postavenie má, hoci šesť rokov nebol prítomný na území členského štátu, ktorý mu toto právne postavenie priznal.

V prospech predloženia povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-ES, ktorému ešte neuplynula časová platnosť, svedčí s tým spojené zjednodušenie konania. Druhý členský štát by mohol rozhodnúť o udelení alebo obnovení povolenia na pobyt bez jeho obsahového skúmania. Okolnosti, ktoré vedú k novej strate právneho postavenia, by museli byť oznámené prvému členskému štátu prostredníctvom národného kontaktného centra podľa článku 25 smernice 2003/109, aby ich tento členský štát mohol preskúmať.

V neprospech odkazovania na povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ v rámci konania o obnovení svedčí skutočnosť, že smernica rozlišuje medzi právnym postavením osoby s dlhodobým pobytom, ktoré je podľa článku 8 ods. 1 smernice 2003/109 trvalé s výhradou článku 9, a povolením na pobyt, ktoré sa vystavuje podľa normatívov nariadenia Rady (ES) 1030/2002 z 13. júna 2002, ktorým sa stanovuje jednotný formát povolení na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích štátov.

Pokiaľ bude odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku záporná, udelenie aj obnovenie povolenia na pobyt zo strany druhého členského štátu by sa viazalo na existenciu právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom, ktoré – ako ukazuje článok 9 ods. 6 smernice 2003/109 – je nezávislé od držby preukazujúceho dokumentu vo forme povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ.

Skúmanie straty právneho postavenia na základe dôvodu straty podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109 zo strany druhého členského štátu by pritom nemalo účinok idúci nad rámec otázky obnovenia povolenia na pobyt udeleného podľa prebratia článkov 14 a nasl. smernice, keďže odňatie samotného právneho postavenia je úlohou iba toho členského štátu, ktorý štátnemu príslušníkovi tretej krajiny právne postavenie priznal. Nevedie ani k tomu, že druhý členský štát by skúmal, či predpoklady udelenia v prvom členskom štáte skutočne existovali. Pretože také skúmanie by protirečilo úniijnoprávnej zásade vzájomného uznávania úradných rozhodnutí, ktoré spočívajú na harmonizovaných právnych normatívoch. Zásada vzájomného uznávania povolení na pobyt, ktorá tvorí základ systému zavedeného smernicou o trvalom pobyte (pozri odôvodnenie 17 smernice 2003/109), by bola negovaná, ak by sme druhý členský štát považovali za oprávnený na to, aby odvolávajúc sa na svoje vnútroštátne predpisy

odoprel uznať povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-ES vydané prvým členským štátom. Avšak skúmanie dôvodu straty podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109 má za cieľ práveže nie to, aby sa vyjasnila oprávnenosť udelenia povolenia na pobyt, ale spochybňuje trvanie existencie povolenia na pobyt iba na základe dodatočných okolností, konkrétne neprítomnosti na území prvého členského štátu počas obdobia šiestich rokov. Naproti tomu niečo iné môže platiť pri skúmaní dôvodu straty podľa článku 9 ods. 1 písm. a) smernice 2003/109, ten však v tomto prípade nie je smerodajný.

O tretej prejudiciálnej otázke:

Pokiaľ druhý členský štát v rámci obnovovania povolenia na pobyt nie je vo vzťahu k skutočnosti, že žiadateľ má právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, viazaný povolením na pobyt vystaveným prvým členským štátom na dobu neurčitú podľa článku 8 ods. 2 smernice 2003/109, vzniká otázka, či je oprávnený skúmať stratu právneho postavenia podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109 a prípadne odmietnuť obnovenie povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG.

Vzniká v tomto smere otázka príslušnosti na skúmanie: Má stratu právneho postavenia konštatovať prvý členský štát alebo je aj druhý členský štát oprávnený na to, aby vykonal príslušné preskúmanie v rámci obnovovania povolenia na pobyt udeleného na základe implementácie článku 14 a nasl. smernice 2003/109?

Nemecké právo vychádza z príslušnosti Nemecka na skúmanie. § 52 ods. 6 AufenthG stanovuje, že povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG má príslušný orgán „odvolať“, keď cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte Európskej únie. Ak má príslušný orgán odvolať už vydané povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG, treba túto právnu úpravu nad rámec jej znenia považovať zároveň aj za dôvod na odmietnutie obnovenia, pretože by nemalo zmysel najprv obnoviť povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG, aby bolo vzápätí odvolané.

V rámci § 52 ods. 6 AufenthG sa neskúma, či povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ vydal prvý členský štát oprávnene, ale to, či predpoklady dodatočne neodpadli počas obdobia neprítomnosti v prvom členskom štáte. Skúmaním, či možno odmietnuť obnovenie povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG, pretože štátny príslušník tretej krajiny stratil právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte Európskej únie, sa – ako to vyplýva z odôvodnenia k tejto právnej úprave vo vnútroštátnych legislatívnych materiáloch [Bundestagsdrucksache (parlamentná tlač) 16/5056, strana 181] - nadväzuje na dôvody straty podľa smernice 2003/109.

V tomto prípade vzniká otázka straty právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom konkrétne vo vzťahu k právnej úprave článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109, keďže na základe stavu spisu treba vychádzať z toho, že žalobca sa od svojho vstupu na územie Nemecka 1. apríla 2014 trvale

zdržoval na spolkovom území a tak sa aj šesť rokov už nezdržoval na území Talianska.

V prospech príslušnosti na skúmanie prvého členského štátu naopak svedčí právna úprava výnimky v článku 9 ods. 4 treťom pododseku smernice 2003/109. Podľa tohto ustanovenia môže dotknutý členský štát odlišne od druhého pododseku ustanoviť, „že na základe osobitných dôvodov si osoba s dlhodobým pobytom môže ponechať svoje postavenie v uvedenom členskom štáte v prípade neprítomnosti presahujúcej šesť rokov.“ Ak však prvý členský štát môže na základe osobitných dôvodov predĺžiť šesťročné obdobie pobytu, ktoré v zásade vedie k strate právneho postavenia, svedčí to v prospech jeho právomoci prednostného preskúmania.

O štvrtej prejudiciálnej otázke:

Pokiaľ je druhý členský štát oprávnený preskúmať stratu právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, vzniká ďalšia otázka, či Nemecko dostatočne prebralo ustanovenia smernice na takúto preskúmanie.

Pokiaľ ide o povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom-EÚ vydané Nemeckom podľa § 9 AufenthG (takzvané povolenie na trvalý pobyt-EÚ), Nemecko ustanoveniami § 51 ods. 9 prvej vety bodu 4 AufenthG prebralo právnu úpravu článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109. § 51 ods. 9 prvá veta bod 4 AufenthG stanovuje, že povolenie na trvalý pobyt-EÚ zanikne, keď sa cudzinec viac ako šesť rokov zdržiava mimo spolkového územia. Na povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ vydané iným členským štátom sa toto ustanovenie neuplatňuje.

Pokiaľ ide o povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ vydané iným členským štátom, Nemecko vydalo ustanovenie § 52 ods. 6 AufenthG, ktoré ustanovuje, že povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG má byť odvolané a tak nemôže byť ani obnovené, keď cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte Európskej únie. Norma však ani nestanovuje dôvody straty, ani neobsahuje konkrétny odkaz na dôvody straty obsiahnuté v smernici 2003/109.

Vzniká preto otázka, či sa na skúmanie dôvodu straty obsiahnutého v článku 9 ods. 4 druhom pododseku smernice 2003/109 vyžaduje prebratie do vnútroštátneho práva, v ktorom sa konkretizujú situácie, ktoré vedú k strate právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, alebo či postačí, keď je vo vnútroštátnom práve bez konkrétneho odkazovania na smernicu ustanovené, že druhý členský štát smie zamietnuť udelenie povolenia na pobyt, „ak cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v niektorom inom členskom štáte Európskej únie“.

Vzhľadom na právne otázky, ktoré si vyžadujú vyjasnenie, považuje senát na účely rozvoja práva a nastolenia právnej jednotnosti (pozri článok 267 ods. 2

ZFEÚ) za potrebné predložiť tieto výkladové otázky na vyjasnenie Súdnemu dvoru Európskej únie.

[omissis] [údaje o konaní]

[omissis]

PRACOVNÝ DOKUMENT